

Arrest

nr. 181 691 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Koerdische origine, geboren op (...) te Mosul. Vlak na uw geboorte verhuisde u met uw gezin naar Makhmour en woonde u in de wijk al Askary samen met uw vader, B. A. (...), uw moeder, R. A. (...), en uw broer, J. (...). U ging naar school tot uw vijftiende in de Makhmour middelbare school voor jongens en werkte gedurende één jaar vanaf 1 januari 2011. U werkte negen maanden in een restaurant en drie maanden als schilder. U stopte met werken omwille van uw ziekte, een allergie die u extreem moe en uw huid rood maakt. U vulde uw dagen met tv-kijken en ging ongeveer éénmaal per maand voetballen.

U verklaarde dat Makhmour ingenomen werd door Daesh op 6 augustus 2014 en bevrijd werd door de Peshmergha's op 10 augustus 2014. De situatie is echter nog steeds precair en het dagelijkse leven

werd voor u onhoudbaar. Het gevaar dat de stad opnieuw in de handen van Daesh zou vallen, blijft bestaan aangezien zij nog steeds naburige dorpen in handen hebben. U verliet pas zo laat, op 1 juli 2015, de stad aangezien u uw vader moeilijk wist te overtuigen om u te laten gaan. In tegenstelling tot de rest van het gezin en vele andere families had hij namelijk geen schrik voor Daesh. Uiteindelijk liet hij u toch gaan omwille van uw ziekte. Uw broer bleef achter om voor uw ouders te zorgen.

U werd illegaal het land uit gesmokkeld in de laadruimte van een vrachtwagen en kwam zo op 3 juli 2015 in Turkije aan. U stapte in Turkije over in een andere vrachtwagen en reisde verder naar België waar u op 28 juli 2015 aankwam. Op 29 juli 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit legde u uw originele identiteitskaart (d.d. 18/04/2012) en uw origineel nationaliteitsbewijs (d.d. 20/01/2013) voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet besloten kan worden dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw bewering (recent) afkomstig te zijn uit Makhmour, provincie Ninewa.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit heeft voorgelegd. U legde een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor en beweerde dat u deze documenten op een officiële manier verkreeg (CGVS gehoorverslag, p. 13). De documenten werden ter authenticatie voorgelegd aan de Belgische Federale Politie en na een grondig onderzoek bleek het in beide gevallen om totale vervalsingen te gaan (zie rapport Federale politie in administratief dossier). U heeft aldus op intentionele wijze getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element binnen de asielprocedure en het ontbreken van dergelijk bewijs houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele asielrelaas. Dit eens te meer indien blijkt dat, zoals in casu, valse identiteitsstukken werden voorgelegd.

Bovendien werd tijdens uw gehoor op het CGVS vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde (recente) herkomst uit Makhmour, provincie Ninewa. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan nochtans niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van een asielaanvraag moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële recente verblijfssituatie en / of regio van herkomst, maakt hij het de Commissaris-generaal door zijn eigen toedoen onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn nood aan internationale bescherming. U heeft het CGVS geenszins weten te overtuigen werkelijk (recent) afkomstig te zijn uit Makhmour en dit omwille van onderstaande bevindingen.

Ten eerste doet uw talenkennis twijfels rijzen over uw herkomst uit Makhmour. Zo verklaarde u alleen Sorani te spreken. U zou slechts enkele woorden Arabisch kennen, geleerd in het Belgische opvangcentrum. Hoewel u van uw zevende tot uw vijftiende (van 1997 tot en met 2005) naar school ging, heeft u op geen enkel moment lessen Arabisch gekregen, zo verklaarde u (CGVS, p. 6). Het feit dat u in deze periode, zeker tijdens het Saddam-regime tot 2003, nooit Arabisch zou geleerd hebben, is echter zeer bevreemdend. Makhmour, de stad waar u voor uw vlucht uit Irak uw ganse leven beweert te hebben gewoond, behoort sinds 1991 immers niet langer tot de Koerdische provincie Erbil (Noord-Irak) doch wel tot de Iraakse provincie Ninewa (Centraal-Irak). Makhmour was één van de primaire doelen voor de arabiseringscampagne onder het Saddamregime, voornamelijk omwille van de aanwezige oliereserves en -infrastructuur. Zo werd Makhmour, bij de oprichting van de Koerdische Autonome Zone in 1991, de uitgelezen plaats om bijvoorbeeld Arabische stammen te vestigen ter verspreiding van de Arabische cultuur, waartoe ook de Arabische taal behoort (Iraq's disputed territories, United States Institute of Peace, p. 20, toegevoegd aan blauwe map). Dat het onderwijs in Makhmour aldus op geen enkele manier zou zijn beïnvloed geweest door deze arabiseringscampagne is dan ook hoogst onwaarschijnlijk. Het CGVS betwist niet dat Koerden in Makhmour Sorani spreken of dat de Koerdische taal actueel steeds meer de voertaal van het onderwijs in Makhmour wordt/is. Echter, gezien bovenstaande en indien u werkelijk school gelopen zou hebben in Makhmour vóór 2003, is het zeer onwaarschijnlijk dat u geen woord Arabisch zou spreken.

Ten tweede is uw kennis van uw stad dermate ondermaats dat enkel besloten kan worden dat u, zeker recentelijk, niet in Makhmour verbleef. Vooreerst heeft u geen kennis van de recente geschiedenis van uw stad. Zo wist u niet dat Makhmour reeds lange tijd betwist gebied is tussen de Iraakse en Koerdische autoriteiten noch dat u op de grens van beide gebieden woonde. Voor zover u weet heeft Makhmour verder altijd tot Ninewa behoord (CGVS, p. 9). Opnieuw dient hierbij verwezen te worden

naar de hierboven vermelde informatie. Door een aanzienlijke Arabische minderheid enerzijds en de grote electorale successen van de Koerdische partijen dankzij de Koerdische meerderheid anderzijds, werd het district Makhmour zelfs een van de meest betwiste gebieden uit de regio (Iraq's disputed territories, United States Institute of Peace, p. 20, zie blauwe map in administratief dossier). Ook vonden er na de val van het Saddamregime demonstraties plaats ten voordele van de annexatie tot het KRG-gebied en maakten zowel Koerden als Arabieren zich schuldig aan etnisch geweld (Antwoorddocument: Makhmur, Cedoca, 22 augustus 2006, p. 2, zie blauwe map in administratief dossier). Gezien u stelde uw hele leven in Makhmour gewoond te hebben, is het op zijn minst merkwaardig dat u over deze zaken nooit iets opgepikt zou hebben. Naar u herinnerde is de situatie daarentegen altijd goed geweest vóór de komst van Daesh. Gepeild naar de veiligheidssituatie in 2007, toen al Qaeda sterk stond in de regio, zei u enkel dat het niet goed was en dat u zich verder niets kunt herinneren (CGVS, p. 10). Nochtans gebeurden er in 2007 verschillende zware aanslagen (Car bomb targets Kurdish party in Makhmour city kills 50 people and wounded 115 in Kurdistan region, eKurd Daily, 13 mei 2007, zie administratief dossier in blauwe map). Naast de geschiedenis van uw stad kon u verder weinig precies zijn over uw woonplaats. Gepeild naar de precieze ligging van uw wijk, geraakte u niet verder dan te zeggen dat het niet helemaal in het centrum ligt, maar wel dichtbij (CGVS, p. 8). Ook over de omgeving van uw huis bleef u vaag: 'er zijn winkels, een rechtbank, een landbouwinstantie en een moskee' (CGVS, p. 9). U gevraagd naar het gekende vluchtelingenkamp kon u enkel zeggen dat dit kamp buiten de stad ligt en dat daar vluchtelingen zitten. Van waar die vluchtelingen kwamen, wist u niet (CGVS, p. 8). Het vluchtelingenkamp, op minder dan 5km van Makhmour centrum, is nochtans een uitermate gekend en groot vluchtelingenkamp, opgericht in 1998, waar meer dan 10 000 Turks-Koerdische vluchtelingen verblijven (New dynamics in local and Iraqi politics in Mosul, Osrām Report nr.121, mei 2012, zie administratief dossier). Dat u daar, als beweerde inwoner van Makhmour, zo weinig over zou kunnen zeggen is niet aannemelijk.

Daarenboven zijn uw verklaringen omtrent Daesh en hun aanwezigheid in en rond Makhmour zo mogelijk nog vager waardoor u het CGVS opnieuw niet wist te overtuigen van het feit dat u zich in Makhmour bevond ten tijde van de opkomst van Daesh. Vooreerst kunt u heel weinig vertellen over het dagelijkse leven in Makhmour naar aanloop van de inval van Daesh. Gepeild naar het leven in die periode, zei u dat het niet best maar ook niet slecht was (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt concreter te worden, noemde u enkel het gebrek aan elektriciteit, vooral 's nachts, en dat het daardoor warm werd (CGVS, p. 11). Op de vraag of bijvoorbeeld de voorraad of de prijs van het eten veranderde, antwoordde u eerst naast de kwestie en zei u dat de bevolking beetje bij beetje de stad verliet. Bij een tweede poging zei u dat de voorraad noch de prijs van het eten veranderde, terwijl u later plots toch wist te vertellen dat er geen water of elektriciteit was en dat de prijzen van het eten op de markt omhoog gingen (CGVS, p. 11-12). Hierop verder ingegaan, bleek echter dat deze wijzigingen zich jaarlijks voordoen in de zomer (CGVS, p. 12). U kon verder geen duidelijk zicht geven op wanneer de bevolking begon weg te trekken (CGVS, p. 11). Ondanks het feit dat u wel wist te vertellen dat vijf families uit uw wijk vertrokken op de dag voor de inval van Daesh, lijkt het vreemd dat u verder zo goed als niets zag veranderen. Zo zou de stad volledig leeggelopen zijn en zouden de inwoners massaal gevlucht zijn naar de bergen van Makhmour en Koerdisch gebied (Battle for Makhmour: a Frontline in Iraq's latest war, Middle East Eye, 18 augustus 2014, zie blauwe map in administratief dossier). U heeft er echter geen weet van dat heel wat inwoners naar de Koerdische provincies gevlucht zouden zijn (CGVS, p. 20), wat bijzonder vreemd is indien u tot bijna een jaar na de feiten in Makhmour zou hebben gewoond. Indien u effectief aanwezig was op het moment dat Daesh uw stad naderde, kan verwacht worden dat u op een meer uitgebreide en coherente manier zou kunnen vertellen over uw indruk van de stad in de maanden en weken vóór de inval van Daesh als in de periode na de inval van Daesh, al was het maar via de verhalen van uw familie of het nieuws op tv, dit temeer gezien u zelf beweerde uw dagen te vullen met televisie kijken (CGVS p. 7).

Niet alleen over het dagelijkse leven maar ook over de opkomst van Daesh kon u amper informatie geven. De vraag welke steden Daesh veroverd had vóór zij Makhmour binnenvielen, wist u niet te beantwoorden (CGVS, p. 11). U wist zelfs niet of Mosul vóór of na Makhmour gevallen was (CGVS, p. 15). U kon verder ook niet zeggen of er net vóór de val van Makhmour in de buurt gevochten werd, en zo ja, in welke dorpen (CGVS, p. 15). Gevraagd waar Daesh net aan het vechten was vóór zij Makhmour binnenvielen, diende u het antwoord schuldig te blijven. Of ze net vóór de val binnen of buiten de stad aan het vechten waren, wist u ook niet. Of u dan misschien geluiden of explosies hoorde, antwoordde u: 'weinig'. Opgemerkt dat u dus wel iets hoorde, legde u uit: 'omdat de PKK en de KDP bij ons waren, bij de silo's'. U gevraagd wat u daarmee precies bedoelde, herhaalde u dat u geluiden hoorde (CGVS, p. 15). U antwoordde duidelijk erg ontwijkend op bovenstaande vragen. Gevraagd of u de bewegingen van Daesh niet kon volgen op de televisie, legde u uit dat u omwille van uw ziekte geen kennis had van de buitenwereld (CGVS, p. 15). Echter, gezien u zelf eerder had verklaard uw dagen te vullen met tv-kijken (CGVS, p. 7), is het des te verbazender dat u hierover helemaal geen

informatie kon bieden. U daarmee geconfronteerd, zei u dat de situatie niet zo slecht was toen u tv keek (CGVS, p. 15). Gepolst of u dan geen tv meer keek toen Daesh binnenviel, kon u plots toch vertellen dat u op tv gezien had hoe Daesh Makhmour binnenviel en dat veel mensen op de vlucht waren (CGVS, p. 15). Hoe dan ook, het is niet aannemelijk dat u niet meer kan vertellen over de opkomst van Daesh in Makhmour indien u daar toen effectief aanwezig zou geweest zijn. Verder kon u over de eigenlijke val van de stad evenmin veel kwijt. Gepeild naar wat u op de straten en op tv waarnam van de inval, vertelde u enkel dat u Daesh met een doek met slogan op hun hoofd had gezien op televisie (CGVS, p. 16). U geconfronteerd met het feit dat u het CGVS dient te overtuigen werkelijk in Makhmour te zijn geweest op het moment van de inval van Daesh en het belang gedetailleerd te zijn, antwoordde u dat u de waarheid vertelde maar binnen zat en alles op tv zag (CGVS, p. 16). Desalniettemin is uw voorgaande beschrijving van Daesh dusdanig vaag dat hieruit geenszins kan worden besloten dat u toen effectief aanwezig was in de regio daar u deze beelden eender waar gezien kunt hebben. Gevraagd of er dan echt niets veranderde in uw leefwereld, verklaarde u opnieuw dat de deuren op slot gingen en niemand naar buiten kwam (CGVS, p. 16). U wist wel te vertellen dat er gevochten werd in de wijk achter de uwe, Bendian, en dat u geluiden van de raketten hoorde die afgevuurd werden vanuit de dorpen in de buurt. Echter, hiernaar verder informierend, gaf u opnieuw een uiterst vage omschrijving. Zo beschreef u de geluiden van de gevechten tussen Daesh en de Peshmerga's als: 'een heel slechte geur en een moeilijk te aanhoren geluid'. Gepolst of de Peshmerga's hulp kregen van een andere partij of een leger, zou u gehoord hebben dat de PKK hielp (CGVS, p. 17). Het staat echter vast dat de VS vanaf 8 augustus 2014 aanwezig waren in Makhmour en Sinjar om de Peshmerga's bij te staan in hun strijd tegen Daesh. U stelde bovendien dat er geen luchtbombardementen plaatsvonden terwijl de hulp van de VS net bestond uit luchtbombardementen (Kurds prepare for counteroffensive as US stikes IS, al Monitor, 10 augustus 2014, zie blauwe map in administratief dossier).

Voorts gepeild naar de manier waarop de Peshmerga's de stad hebben bevrijd, legde u uit dat zij alles van zware materialen, zoals raketten en geweren, bijhadden om te vechten (CGVS, p. 17). Echter, volgens onze informatie waren de Peshmerga's net zwaar onderbewapend ten opzichte van het wapenarsenaal van Daesh (Battle for Makhmour: a Frontline in Iraq's latest war, Middle East Eye, 18 augustus 2014, zie blauwe map in administratief dossier) Tot slot bent u ook over de periode na de bevrijding van de stad vaag en is uw kennis beperkt. Zo heeft u bijvoorbeeld nog nooit gehoord over de vrijwilligersmilitie die enkele dagen na de bevrijding van de stad gevormd werd. Een groep van ongeveer 50 gevluchte mannen kwam vrijwillig terug naar de stad om de Peshmerga's bij te staan, en vestigde zich in een verlaten overheidsgebouw (The Locked and Loaded Carpenters of Makhmour, Foreign Policy, 20 augustus 2014, zie blauwe map in administratief dossier). U stelde echter dat alleen de Peshmerga's gevochten hadden, en niet de inwoners (CGVS, p. 18). Dat u tot juli 2015 in Makhmour verbleef maar daarover geen weet zou hebben, is andermaal zeer merkwaardig.

Zelfs al zou u voortdurend achter gesloten deuren geleefd hebben, dan nog is het zeer opmerkelijk dat u thuis niets vernam via de televisie, uw ouders of uw broer over deze onrustige en onvoorspelbare omstandigheden. Bovendien mag, gezien de onzekere situatie waarin u zich bevond, van u verwacht worden dat u op zijn minst met meer beleving praat over deze periode uit uw leven. Zelfs al kwam u tijdens de inval van Daesh uw huis niet uit, moet de situatie namelijk een diepe indruk nagelaten hebben op u, uw stad en uw familieleden. Deze beleving ontbrak echter volkomen in uw relaas.

Er dient erkend te worden dat u wel degelijk enkele feiten over uw zogenaamde stad kon geven, echter, deze waren onvoldoende om te besluiten dat u recent afkomstig bent uit Makhmour. De informatie die u wel kon verschaffen kan immers makkelijk via studie of via derden verkregen zijn en weegt hoegenaamd niet op tegen uw onwetendheid over de vele zaken waarover u werd bevraagd – zaken waarvan nochtans kan verondersteld worden dat iemand die recent in Makhmour aanwezig was, hier met kennis van zaken over zou kunnen praten - en uw weinig doorleefde manier van vertellen.

Moet daar nog aan worden toegevoegd dat na het gehoor werd vastgesteld dat u volgens uw facebookpagina afkomstig zou zijn van Erbil, Noord-Irak (zie printscreen in uw administratief dossier). Het vermoeden van herkomstvervalsing wordt door deze vaststelling alleen maar versterkt.

Bovenstaande elementen laten het CGVS geen ander keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde herkomst maken het samen met de vaststelling dat u valse identiteitsdocumenten voorlegde en de informatie weergegeven op uw facebookpagina onmogelijk voor het CGVS om een correct beeld te vormen van uw juiste identiteit, de exacte regio van waar u afkomstig bent en de plaats(en) waar u recentelijk heeft verbleven. Bijgevolg is het niet mogelijk in te schatten of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en kan u de status van subsidiaire beschermde evenmin worden toegekend.

Ten aanzien van de moeilijkheden die u ondervond om met uw ziekte in Irak te leven, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Naast uw volledig vervalste identiteitskaart en vervalst nationaliteitsbewijs, legt u verder namelijk niets voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 *juncto* artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een vierde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan haar (recente) afkomst uit Makhmour, provincie Ninewa.

Wat betreft de motivering dat de door haar aangebrachte identiteitskaart en nationaliteitsbewijzen vervalsingen zijn, stelt verzoekende partij dat zij "niet weet hoe dit mogelijk is" en volhardt zij de documenten op officiële wijze te hebben verkregen. Hoe dan ook kan over haar naam geen twijfel bestaan, daar zij immers reeds sinds 2014, ruim voordat zij het land verlaten heeft, een facebookaccount heeft op deze naam.

Het gegeven dat zij geen Arabisch kan, verklaart verzoekende partij doordat zij weliswaar tot 2005 naar een school ging waar zowel Koerdische als Arabische leerlingen waren, doch nooit contact had met de Arabische leerlingen gelet op de spanningen tussen de Koerden en de Arabieren. Verzoekende partij benadrukt dat zij en haar vrienden, allen Koerden, een grote afkeer hadden van alles wat Arabisch was. Verzoekende partij heeft het Arabisch dan ook nooit willen leren. Bovendien is het reeds van 2005 geleden dat zij nog naar school is geweest.

Waar verwerende partij meent dat zij geen kennis heeft van de recente geschiedenis van haar stad, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk wist dat de streek altijd een betwist gebied was en dat het er eigenlijk nooit rustig is geweest. Er moet evenwel rekening mee gehouden worden dat deze situatie voor verzoekende partij normaal was en dat zij nooit anders heeft geweten. Na de komst van Daesh werd de situatie evenwel nog veel slechter en in vergelijking hiermee was de situatie voordien dan ook relatief goed. Voorts merkt verzoekende partij op dat zij wel degelijk weet dat er aanslagen zijn geweest, ook in juli 2007. Deze gebeurtenissen dateren evenwel van bijna 10 jaar geleden, waardoor ze bezwaarlijk recent genoemd kunnen worden. Verzoekende partij wist tijdens het gehoor dan ook niet wat van haar verwacht werd. Enerzijds werd haar gevraagd te vertellen over recente gebeurtenissen, anderzijds moest zij dan weer vertellen over de gebeurtenissen in 2007. Bovendien, wanneer men in een conflictgebied leeft, onthoudt men niet exact de data van alle aanvallen en/of het aantal slachtoffers van een bepaalde aanval.

Wat betreft de bemerking van verwerende partij dat zij vage verklaringen aflegde over Daesh en hun aanwezigheid in en rond Makhmour, meent verzoekende partij duidelijk de situatie te hebben beschreven en ziet zij dan ook niet in hoe zij hierover nog meer gedetailleerd kon zijn. Meer bepaald gaf zij aan dat vele mensen de stad verlieten, dat er een gebrek was aan elektriciteit en dat de prijzen van het eten veranderden. Verder wist zij wel degelijk dat Daesh eerst Mosul was binnengevallen, dan na enige tijd een Arabisch dorp (al Khadhir Al Qayara), om uiteindelijk ook Makhmour binnen te vallen. Verzoekende partij onderstreept dat zij altijd binnen bleef, uit angst en omwille van haar ziekte, en dat er vaak geen elektriciteit was zodat contact met de buitenwereld niet steeds mogelijk was.

Verder meent verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing dat de informatie die verzoekende partij wel kon verschaffen over Makhmour niet opweegt tegen haar onwetendheid over de vele zaken waarover zij werd bevraged en haar weinig doorleefde manier van vertellen daar deze informatie makkelijk via studie of via derden verkregen kan zijn, geen steek houdt, daar dit immers geldt voor alle informatie.

Ten slotte legt verzoekende partij nog uit dat haar facebookprofiel vermeldt dat zij afkomstig is van Erbil, Noord-Irak, doordat het profiel werd aangemaakt door een vriend waarmee zij in het restaurant werkte en die zelf afkomstig was van Qushtapa, Erbil en dan ook zijn eigen plaats van herkomst heeft ingevuld op haar profiel.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de door verzoekende partij aangebrachte identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ter authenticatie voorgelegd werden aan de Belgische Federale Politie en dat na een grondig onderzoek het in beide gevallen om totale vervalsingen bleek te gaan (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2). Gelet op de vaststellingen in het rapport van de Belgische Federale Politie waaruit duidelijk blijkt dat het om vervalsingen gaat, kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat het geen valse documenten betreffen. Haar Facebookaccount kan geenszins als een bewijs van haar identiteit worden beschouwd, daar bij het openen van een Facebookaccount op geen enkele wijze de identiteit van de gebruiker gecontroleerd wordt en een Facebookaccount geen officieel bewijs van identiteit is. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij zelf beweert dat het Facebookaccount verkeerdelijk stelt dat zij afkomstig is van Erbil. Overigens betreft de bewering dat haar Facebookaccount reeds aangemaakt werd in 2014, ruim voor haar vertrek uit Irak, een blote bewering die zij op generlei wijze aantoon. Verzoekende partij legt dan ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs aangaande haar identiteit voor en de vaststelling dat verzoekende partij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden, houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van haar asielrelaas.

Wat verder de bemerking van verzoekende partij betreft dat het voor haar niet duidelijk was hoe gedetailleerd zij moest vertellen, daar zij soms uitgebreid kon vertellen doch op andere momenten gevraagd werd niet verder te vertellen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij er tijdens haar gehoor op werd gewezen dat de vragen over haar regio van herkomst gesteld werden om na te gaan of zij

effectief van daar is en dat zij uitdrukkelijk werd gevraagd om haar asielrelaas "*gedetailleerd, zelfs de stomste details, en chronologisch te vertellen*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 9 en 14). In tegenstelling tot wat zij beweert, werd zij op geen enkel moment gevraagd om niet verder te vertellen doch werd zij integendeel herhaaldelijk aangespoord om meer te vertellen. Haar vage en weinig doorleefde verklaringen kunnen dan ook geenszins verklaard worden door de uitleg dat zij niet wist wat van haar verwacht werd.

Verder meent de Raad dat, gelet op de informatie waaruit blijkt dat Makhmour sinds 1991 niet langer tot de Koerdische provincie Erbil (Noord-Irak) doch wel tot de Iraakse provincie Ninewa (Centraal-Irak) behoorde, dat Makhmour één van de primaire doelen voor de arabiseringscampagne onder het Saddamregime tot 2003 was en de uitgelezen plaats werd om bijvoorbeeld Arabische stammen te vestigen ter verspreiding van de Arabische cultuur, waartoe ook de Arabische taal behoort (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 4), het geenszins geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij, die van 1997 tot en met 2005 in Makhmour naar school ging, nooit Arabisch zou geleerd hebben. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat het onderwijs in Makhmour op geen enkele manier beïnvloed zou zijn geweest door deze arabiseringscampagne. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekende partij, gelet op deze arabiseringscampagne, zomaar zou kunnen weigeren het Arabisch te leren. Dat het reeds van 2005 geleden is dat zij nog naar school is geweest, doet op geen enkele manier afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij uitdrukkelijk stelde geen Arabisch te hebben geleerd op school en pas enkele Arabische woorden geleerd te hebben toen zij reeds in België was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 6), hetgeen, gelet op voormelde informatie, bevreedend is.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar stelt dat zij wel degelijk wist dat de streek altijd een betwist gebied was en dat er aanslagen waren in juli 2007, doch kan dit geenszins worden bijgetreden na lezing van de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij niets wist over het feit dat Makhmour reeds lange tijd betwist gebied is tussen de Iraakse en Koerdische autoriteiten, dat zij niet wist dat zij op de grens van beide gebieden woonde en dat zij verkeerdelijk stelde dat Makhmour altijd tot Ninewa behoort heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 9). Omtrent de situatie in 2007 verklaarde zij het volgende: "*2007 kan ik mij niet meer herinneren. Het was toen niet goed maar ik kan me geen specifieke incidenten herinneren*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 10). Dergelijke verklaring is totaal ongeloofwaardig aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er in 2007 verschillende zware aanslagen gebeurden (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 7). Het is totaal onaannemelijk dat verzoekende partij hiervan niet op de hoogte is of zich dit niet zou kunnen herinneren.

De Raad treedt verwerende partij verder bij in de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent Daesh en hun aanwezigheid in en rond Makhmour uitermate vaag zijn. Nochtans kan van verzoekende partij, indien zij effectief aanwezig was op het moment dat Daesh haar stad naderde, verwacht worden dat zij hierover op uitgebreide en coherente manier zou kunnen vertellen. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift dienaangaande tot het niet akkoord gaan met deze motivering, het herhalen van haar verklaringen desbetreffend en het benadrukken dat deze verklaringen wel degelijk overtuigend zijn. Dergelijk verweer, dat neerkomt op het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, is geenszins van aard om de verschillende vaststellingen waaruit de vage verklaringen van verzoekende partij blijken in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij oppert dat zij wel degelijk wist dat Daesh eerst Mosul was binnengevallen, dan na enige tijd een Arabisch dorp (al Khadhir Al Qayara), om uiteindelijk ook Makhmour binnen te vallen, stelt de Raad vast dat deze bewering geenszins strookt met de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit duidelijk blijkt dat zij deze zaken niet wist (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 15).

Verder herhaalt de Raad de terechte motivering in de bestreden beslissing dat zelfs al zou verzoekende partij voortdurend achter gesloten deuren geleefd hebben, het dan nog zeer opmerkelijk is dat zij thuis niets vernam via de televisie, haar ouders of haar broer over deze onrustige en onvoorspelbare omstandigheden en dat bovendien, gezien de onzekere situatie waarin zij zich bevond, van haar verwacht mag worden dat zij op zijn minst met meer beleving praat over deze periode in haar leven daar, zelfs al kwam zij tijdens de inval van Daesh haar huis niet uit, de situatie een diepe indruk nagelaten moet hebben op haar, haar stad en haar familieleden.

Gelet op het voorgaande, is de Raad dan ook van oordeel dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partij geenszins op een doorleefde en uitgebreide manier kon vertellen over de situatie in Makhmour met bovenstaand verweer geenszins in een ander daglicht worden gesteld. Deze vaststellingen ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij (recent) afkomstig te zijn uit Makhmour.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar (recente) afkomst uit Makhmour, wordt bovendien nog bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij volgens haar Facebookpagina afkomstig zou zijn van Erbil, Noord-Irak (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 3). De blote bewering dat het Facebookprofiel werd aangemaakt door een vriend die zijn eigen plaats van herkomst had ingevuld kan allesbehalve overtuigen daar de Raad niet inziet waarom deze vriend, die een Facebookprofiel aanmaakte op naam van verzoekende partij, zijn eigen plaats van herkomst zou invullen en niet gewoon Makhmour, waar verzoekende partij heel haar leven heeft geleefd en waar zij zich bovendien op dat moment samen bevonden.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat het gegeven dat verzoekende partij bepaalde zaken wel wist over Makhmour geen enkele afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen en niet volstaat om haar (recente) afkomst uit Makhmour aan te tonen, temeer daar de informatie die zij wel kon verschaffen makkelijk via studie of via derden verkregen kan zijn.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst er verder op dat haar Koerdische origine hoe dan ook niet betwist wordt, hetgeen op zich al voor veel problemen zorgt in Irak. Tevens wijst verzoekende partij op de algemene veiligheidssituatie in Irak. Verzoekende partij benadrukt in dit verband dat de FOD Buitenlandse Zaken reizen naar Irak ten stelligste afraadt. Verzoekende partij meent dat het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, worden geschonden doordat enerzijds aan niet-asielzoekers reizen naar Irak worden afgeraden en anderzijds aan asielzoekers afkomstig uit Irak de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus wordt ontzegd.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, daar verzoekende partij haar recente herkomst uit Makhmour, provincie Ninewa, niet aannemelijk maakt, haar verwijzing in haar verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Irak en naar haar Koerdische origine niet volstaat om haar nood aan internationale bescherming aan te tonen. De werkelijke streek van herkomst is immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, daar het de streek van feitelijke herkomst is in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Door geen zicht te bieden op haar reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor haar komst naar België, dit in weerwil van de plicht die rust op een asielzoeker om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, verhindert verzoekende partij het de Belgische asielinstanties haar reële situatie te achterhalen.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.6. Per aangetekend schrijven d.d. 28 oktober 2016 brengt verzoekende partij nog een attest aan van het Iraakse Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 19 augustus 2016. In het attest wordt bevestigd dat de betrokkene zijn huidige verblijfplaats heeft in Makhmour. Het attest is echter geenszins van aard de identiteit en/of herkomst uit Makhmour van verzoekende partij aan te tonen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het een woonplaatsbevestiging op naam van H. B. A. betreft, terwijl verzoekende partij stelde dat haar naam Ha. B. A. was. Verder blijkt uit het attest dat deze bevestiging van de *huidige* verblijfplaats van de betrokkene werd opgesteld op 19 augustus 2016, terwijl verzoekende partij toen al ruim een jaar uit Irak vertrokken was.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT